

Sygn. akt III CZ 17/07

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Strus

w sprawie ze skargi B. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
orzeczenia wydanego w sprawie z powództwa B. K.

przeciwko Bankowi Spółdzielczemu w S.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej,

po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym

w dniu 22 marca 2007 r.,

zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 22 stycznia 2007 r.,

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2007 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił zażalenie powódki B. K. na postanowienie tego Sądu z dnia 24 października 2006 r. odrzucające jej skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku z dnia 13 października 2004 r., którym tenże Sąd oddalił jej powództwo o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Zażalenie to podlegało - zdaniem Sądu - odrzuceniu, gdyż nie zostało prawidłowo opłacone. Skarżąca, która była w sprawie zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, zamiast bowiem uiścić opłatę stosunkową w wymaganej wysokości już przy wnoszeniu swego środka odwoławczego, uczyniła to dopiero po wezwaniu jej przez przewodniczącego do wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia.

W zażaleniu na pierwsze z wymienionych postanowień skierowanym do Sądu Apelacyjnego powódka, nie kwestionując ustaleń Sądu Okręgowego co do braku uiszczenia opłaty od zażalenia w momencie jego wniesienia oraz późniejszego uiszczenia tej opłaty, wyraziła wątpliwość, czy istotnie środek ten podlegał jakiegokolwiek opłacie sądowej, skoro dotyczył rozpoznania wcześniejszego wniosku o zwolnienie od kosztów. W konkluzji skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego przez nią postanowienia i rozpoznanie wskazanego wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie powódki jest niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 424¹² k.p.c. w wypadkach nieuregulowanych przepisami zawartymi w kodeksie postępowania cywilnego w dziale poświęconym skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia do postępowania wszczętego tą skargą należy stosować odpowiednio przepisy o skardze kasacyjnej. Pojęciem ostatnio wymienionych przepisów obejmować należy zarówno przepisy odnoszące się do ściśle rozumianego postępowania kasacyjnego, jak i postępowania zażaleniowego w sprawach związanych z wnoszeniem skargi kasacyjnej. W konsekwencji w postępowaniu wszczętym skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia znajduje również odpowiednie zastosowanie przepis art. 394¹ § 2 k.p.c.

Mając to na uwadze, należy więc przyjąć, że zgodnie z wymienionym przepisem w postępowaniu, które może być skutecznie zainicjowane tą skargą, na postanowienia sądu mające charakter kończących postępowanie w sprawie zażalenie przysługuje stronom do Sądu Najwyższego. Do kategorii takich właśnie orzeczeń zaliczyć trzeba zaskarżone przez powódkę zażalenie postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 22 stycznia 2007 r. Skarżąca pomimo tego jednak, wbrew dyspozycji art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c., adresatem swego środka odwoławczego uczyniła Sąd Apelacyjny (bliżej przez nią nie określony). Chociaż więc środek ten został prawidłowo wniesiony za pośrednictwem Sądu Okręgowego w K., który wydał zaskarżone orzeczenie (art. 369 § 1 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.), to skierowanie go do niewłaściwego sądu spowodowało, że stał się on środkiem niedopuszczalnym (por. np. nie publ. postanowienia SN z dnia 7 listopada 2006 r., I CZ 79/06 oraz z dnia 12 lutego 2003 r., I CZ 197/02). Skoro bowiem rozpoznanie zażalenia powódki należy wyłącznie do Sądu Najwyższego, to mogło być ono skierowane jedynie do tego Sądu.

Na stronie skarżącej spoczywa obowiązek prawidłowego oznaczenia sądu, do którego kieruje ona swój środek odwoławczy (art. 126 § 1 pkt 1 k.p.c.) i który to sąd właściwy jest do jego rozpoznania (por. postanowienie SN z dnia 1 października 1997 r., I CKN 255/97, Prok. i Pr. 1998 r., nr 4, poz. 41). Ponieważ żaląca w toczącym się obecnie postępowaniu była, tak jak tego wymaga art. 87¹ § 1 k.p.c., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, błędne skierowanie zażalenia do Sądu Apelacyjnego zamiast do Sądu Najwyższego nie mogło być kwalifikowane w kategoriach oczywistej niedokładności bądź niezachowania warunków formalnych pisma procesowego. Wykluczona więc była możliwość zastosowania art. 130 § 1 k.p.c. i wezwania pełnomocnika skarżącej do naprawienia popełnionego przez niego błędu przez wskazanie sądu właściwego do rozpoznania zażalenia (por. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2006 r., IV CNP 57/06, nie publ. oraz postanowienie SN z dnia 30 maja 2006 r., I CZ 25/06, nie publ.).

Z przytoczonych względów zażalenie powódki podlegało odrzuceniu na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.